

Snel slaat Hecuba toe. Eén grote stap zet ze naar voor, gedreven door verdriet en woede haalt ze uit, haar krachtige arm en vingers plant ze in de ogen van Polymnestor, de man die ze ooit vertrouwde. Van de tippen van haar tenen tot de puntjes van haar vingers strekt haar lichaam zich uit en verbindt zo de rechter benedenhoek met de linker bovenhoek van het schilderij. Overweldigd valt Polymnestor achterover, zijn rechterbeen zwaait wankel de lucht in en volgt samen met zijn bovenlichaam de diagonale lijn van het werk. Vluchten wil hij voor dit geweld. Zijn poging wordt verijdeld door een Trojaanse vrouw die hem met afgewend hoofd stevig in haar greep houdt.

De toneeltekst over Hecuba schreef Euripides in de 5de eeuw v.C. Ovidius nam rond het begin van onze tijdtelling zijn versie op in de Metamorfofen. Giuseppe Maria Crespi (1665 – 1747) koos eeuwen later voor een picturale en gebalde versie van dit verhaal. Hij geeft het dramatische hoogtepunt weer: de wraak van Hecuba op Polymnestor, de koning van Thracië, aan wie ze bij het begin van de Trojaanse oorlog haar zoon samen met een goudschat had toevertrouwd en die de jongen uit hebzucht vermoordde.

De dynamische figuren van Hecuba, Polymnestor en de Trojaanse vrouw benadrukt Crespi door ze letterlijk in de spotlights te plaatsen waardoor ze loskomen uit de donkere achtergrond. De dynamiek zette hij nog extra in de verf via de uitwaaiende kledij van Hecuba en het kluwen gevormd door de voeten van de drie personages.

Hoe anders is in 1901 de aanpak van Jacob Smits. Een misdrijf gepleegd in zijn eigen omgeving, vormt het uitgangspunt. Smits bracht niet de daad, wel een gevolg ervan in beeld.

Rechts zit de vader van de veroordeelde, driekwart naar de toeschouwer gedraaid, zijn benen zichtbaar tot net onder de knieën, de handen samengevouwen op de dijen. Bij Crespi kijken we als het ware mee over de schouders van Hecuba en zijn rechtstreekse getuigen van haar daad. Smits koos ervoor om de vader van de veroordeelde rechtop zittend en onbeweeglijk weer te geven, de blik naar binnen gekeerd. Figuur en achtergrond zijn in dezelfde donkere grijsbruine tinten weergegeven, vaaglijk oplichtend bovenaan het beeldvlak. Enkel hoofd en handen vangen meer licht. Naast de vader van de veroordeelde is het coloriet dan ook de tweede hoofdrolspeler in dit schilderij.